

Sakla bu kenti bana, bunu korumak gerek!
 Vuruş bitinceye deg, şehri saklamak gerek!
 Harpten sonra kentini, al emrine bana gel!"
 Bu Uruz-Beg'in oğlu, sözüne devam etti:
 "Düşmanı ise eğer, Oğuz Kağan'ın babam,
 Beni hiç suçlamayın, suçluysa eğer atam!
 Ben seninleyim her an, emrine bağlanmışım,
 Emrini emir bilip, sana bel bağlamışım!
 Kutumuz olsun sizin, kutlu devletinizin,
 Soyunuzdandır bizim, tohumu neslimizin!
 Tanrı buyurmuş size, yeryüzünü al diye,
 Başımla kutumu da, veriyorum al diye!
 Hediyeler gönderip, vergini sunacağım,
 Dostluktan çıkmayacak, karşında duracağım!"
 Bu yiğidin hoş sözü, Oğuz'u sevindirdi,
 Uruz Beg'in oğluna gülererek yarlık verdi.
 Dedi: "Bana çok altın, çok hediye sunmuşsun,
 Şehrini kentini de, çok iyi korumuşsun."
 Kentini saklayarak, iyi korudun diye,
 Saklap adını verdim, sana ad olsun diye".
 Dostluk kıldı Oğuz Han, sonra ordusun aldı,
 İdil nehrine gelip, kıyılarında kaldı.
 İdil denen bu ırmak, çok çok büyük bir suydu,
 Oğuz baktı bir suya, bir de Beğlere sordu:
 "Bu İdil sularını, nasıl geçeceğiz biz?"
 Orduda bir Beğ vardı, Oğuz Han'a çöktü diz,
 Uluğ Ordu Beğ derler, çok akıllı bir erdi,
 Bu yönde Oğuz Han'a yerince akıl verdi.
 Baktı ki yerde bu Beğ, çok ağaç var, çok da dal,
 Kesti biçti dalları, kendine yaptı bir sal.
 Ağaç sala yatarak, geçti İdil nehrini,
 Çok sevindi Oğuz Han, buyurdu şu emrini:
 "Kaliver sen burada, oluver bir sancak Beğ!
 Ben dedim öyle olsun, densin sana "Kıpçak" Beğ".
 (...)

"Karluk" Türk boylarının türeyişi

(...)

Apalaca aygırın, Oğuz severdi özden,
 Ama at dağa kaçtı, kayboldu birden gözden.
 Bu dağ buzlarla kaplı, çok büyük bir dağ idi,
 Soğuğun şiddetinden, başı da ap ağ idi.
 Çok cesur, çok alp bir Beğ, ordu içinde vardı,
 Ne Tanrı, ne şeytandan, korku içinde vardı,
 Ne yorgunluk, ne soğuk, erişmez idi ona,